

Arrest

nr. 177 842 van 17 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 mei 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 13 mei 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 4 juli 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnische origine te zijn. U bent het soennitische geloof aanhangig. U bent afkomstig uit het dorp Siman, gelegen in het district Sharikar van de provincie Parwan. U verklaart dat u 16 jaar bent of geboren bent op 3 februari 1999.

U volgde ongeveer een jaar lang een cursus Engels in de stad Sharikar. Rond 22 hout 1393 (13 maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender) kwamen de NAVO-troepen naar uw dorp. U benaderde hen omdat u uw Engels wou oefenen. U had een gewoon gesprek met hen terwijl er mensen rond jullie kwamen staan. Na een tijd vroegen zij u om informatie over de lokale taliban. U gaf hen de namen van de plaatselijke talibancommandanten en u vertelde hen dat ze een keer per maand naar uw dorp kwamen. De taliban, die in het publiek stonden, zijn dit te weten gekomen. Een tweetal dagen later, nadat u rond half zes 's avonds terugkwam van de Engelse cursus, vond u thuis een dreigbrief van de taliban waarin ze u beschuldigden van spionage. U vertelde aan niemand dat u die brief had gevonden. Een paar dagen later, toen u opnieuw terugkeerde van de cursus Engels, werd u in uw dorp klemgereden door gemaskerde mannen in een auto. U werd door hen geslagen waarna ze u blinddoekten en in de auto duwden. U werd vervoerd naar een onbekende plaats waar u twee nachten doorbracht. Tijdens de derde nacht hoorde u helikopters overvliegen en de taliban lawaai maken, waarna het plots stil werd. U klopte op de deur en riep om hulp maar kreeg geen reactie. U vluchtte via een hoog raam in uw cel dat u kapotsloeg. U rende een hele nacht door tot u bij een moskee aankwam. U werd daar verzorgd, kreeg er eten en viel er voor onbepaalde tijd in slaap. Toen u terug wakker werd vertelde de imam van de moskee dat u in Baghram was. Hij bracht u naar huis terwijl u hem vertelde wat er was gebeurd. Hij raadde u aan niet naar huis te gaan uit angst dat de taliban u thuis zouden opwachten. U dook onder bij A.(...) H.(...), een vriend van uw vader, terwijl zijn zoon H.(...) uw ouders op de hoogte bracht. A.(...) H.(...) regelde uw reis die uw vader deels mee betaalde. U vertrok uit Afghanistan in de maand hamal van 1394 (maart-april 2015 volgens de gregoriaanse kalender).

U kwam aan in België op 12 mei 2015 en u vroeg op 13 mei 2015 asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara, een dreigbrief en een verzendingsbewijs neer.

B. Motivering

U ben er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw voorgehouden samenwerking met de buitenlandse troepen en de daaruit voortvloeiende problemen met de taliban.

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 21 mei 2015 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, waarbij uw leeftijd werd bepaald op 20,3 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Voorts moet worden opgemerkt dat er een aantal tegenstrijdigheden blijken tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen op het CGVS. Zo stelt u aanvankelijk op de DVZ dat u de dreigbrief van de taliban niet serieus nam en gewoon had gelaten voor wat het was (Vragenlijst DVZ, p. 3). Op het CGVS komt u hierop terug en zegt u dat u zeer bang en ongerust was, en dat u wist dat u in de problemen zat (CGVS, p. 17). Toen u met uw voorgaande verklaring die u aflegde op de DVZ werd geconfronteerd, ontkende u dergelijke uitspraken te hebben gedaan (CGVS, p. 18). Deze ontkening is evenwel niet in staat bovenstaande tegenstrijdigheid te verhelderen. Dat u ter zake tegenstrijdige verklaringen aflegt, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban.

Daarnaast komt de door u opgegeven chronologie op de DVZ niet overeen met de chronologie die u opgaf op het CGVS. Zo stelt u op de DVZ dat u drie à vier dagen na het ontvangen van de dreigbrief het land zou hebben verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat u de dreigbrief kreeg rond 24 hout 1393 (15 maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender) en dat u ergens in de maand hamal 1394 (maart-april 2015 volgens de gregoriaanse kalender) het land verliet. U weet echter niet zeker wanneer (CGVS, p. 20). Zelfs als u op 1 hamal 1394 (21 maart 2015 volgens de gregoriaanse kalender) het land verliet, komt dat in totaal neer op zeker zes dagen na het krijgen van de dreigbrief. Ook uw ontvoering door de taliban, die u op de DVZ vreemd genoeg niet heeft aangehaald

en waar u evenmin over hebt gesproken bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, is chronologisch moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen op de DVZ. Zo verklaart u op het CGVS dat u een paar dagen na het krijgen van de dreigbrief werd geslagen en ontvoerd door de taliban. Vervolgens zou u drie nachten bij hen hebben doorgebracht, waarna u kon ontsnappen. De volgende dag keerde u terug naar uw eigen district waar u onderdook bij de vriend van uw vader (CGVS, p. 14). Wanneer deze dagen worden opgeteld, komt dit eveneens neer op meer dan drie à vier dagen na het ontvangen van de dreigbrief. Ook dit draagt bij tot de teloorgang van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hierbij moet tevens worden opgemerkt dat u herhaaldelijk uw verklaringen over het moment van uw vertrek uit Afghanistan hebt aangepast. Zo stelde u aanvankelijk dat u Afghanistan verliet in de laatste maand van 1393 en dat het bijna Nieuwjaar was op het moment van uw vertrek. Meteen daarna past u uw verklaringen aan en zegt u dat u zich niet goed meer kan herinneren of u voor of na Nieuwjaar uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 5). Dit is erg opmerkelijk. Dat u niet in staat bent om uw vertrek ten opzichte van een belangrijke gebeurtenis als Nieuwjaar te situeren, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Aan het einde van het gehoor stelde u dan weer dat u in de maand hamal, van het jaar 1394 bent vertrokken. U kon echter niet aangeven of u in het begin of aan het einde van die maand Afghanistan had verlaten (CGVS, p. 20). Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt dat hamal de eerste maand van het nieuwe jaar is volgens de Afgaanse kalender. Dat u steeds opnieuw uw verklaringen over uw vertrek aanpast, haalt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban verder onderuit.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uw conversatie met de NAVO-troepen, die aan de grond van uw problemen met de taliban ligt, niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo is het in de eerste plaats weinig aannemelijk dat de buitenlandse troepen een gewone landbouwerszoon, die hen louter aanspreekt om zijn Engels te oefenen, in het openbaar om informatie zouden vragen over de lokale taliban terwijl er rondom een groep dorpelingen staat te luisteren naar het gesprek. Op die manier was de kans immers groot dat u hierdoor in de problemen zou komen wegens beschuldiging van spionage voor de buitenlandse troepen. Hiermee geconfronteerd, zegt u enkel dat het kan aangezien ze duidelijk op zoek waren naar mensen die Engels konden spreken en dat ze het u daarom hadden gevraagd (CGVS, p. 16). Dit is echter weinig aannemelijk.

Daarnaast is het erg opmerkelijk dat u van uw kant de buitenlandse troepen zomaar, zonder er erg in te hebben, publiekelijk informatie verschaft over de lokale taliban. Zo stelt u dat u niet doorhad dat die troepen informatie aan het verzamelen waren en verklaart u bovendien dat u geen idee had wat er kon gebeuren als de taliban zouden vernemen dat u informatie over hun doen en laten doorgaf aan buitenlandse soldaten (CGVS, p. 15). Dit is, gelet op de Afgaanse context, weinig aannemelijk. Hiermee geconfronteerd, zegt u dat u niet wist dat de mensen die rond u stonden ook Engels konden spreken en dat het opeens over de taliban ging, voor u het goed en wel besepte (CGVS, p. 15). Echter, de omstaanders moesten niet noodzakelijk Engels kunnen begrijpen om het woord "taliban" te horen, gevolgd door de namen van de bekende lokale talibancommandanten die u opsomde (CGVS, p. 14). Zo zouden de lokale dorpelingen immers ook beseffen dat u aan de buitenlandse troepen informatie doorgaf over de taliban, die de dorpelingen op hun beurt aan de taliban zouden kunnen doorgeven. De door u geschetste gang van zaken is dermate weinig aannemelijk dat dit verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met de taliban die daarvan het rechtstreekse gevolg waren.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u uw familie niet heeft gevraagd of zij nog iets hebben gehoord van de taliban sinds u bent aangekomen in België. Dit gedrag is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan, zeker als zowel u als uw familie door de taliban werden bedreigd in de dreigbrief die ze u hebben opgestuurd (CGVS, p. 13). Zo stelt u dat u niet weet of uw familie nog iets van de taliban heeft gehoord, en dat ze het u niet vertellen om u niet ongerust te maken. Deze bewering is evenwel weinig aannemelijk. Wanneer u dan de logische vraag gesteld krijgt of u het hen überhaupt heeft gevraagd, geeft u toe dat u dat niet heeft gedaan (CGVS, p. 19). Er kan nochtans logischerwijs worden verwacht dat u uw familie op zijn minst zou vragen of zij nog iets hebben gehoord van de taliban, aangezien ook zij door hen werden bedreigd. Dat u dit niet heeft gedaan, getuigt van een gebrek aan interesse in de door u geschetste asielproblematiek die moeilijk verenigbaar is met uw voorgehouden gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade.

De door u voorgelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Wat betreft de dreigbrief moet worden opgemerkt dat de inhoud van deze brief niet overeenkomt met uw persoonlijke verklaringen. Zo gaf u aan dat u slechts één keer met de buitenlandse troepen hebt gesproken (CGVS, p. 17). In de brief van de taliban staat echter dat u onderweg naar uw school meermaals met soldaten van 'de ongelovige staat' hebt gesproken. Wanneer u er wordt op gewezen dat in de brief van de taliban staat dat u meermaals met soldaten hebt gesproken, herhaalt u dat u slechts

één keer met de soldaten hebt gesproken en geeft u aan dat u niet weet of er in de brief staat dat u meermaals met hen hebt gesproken (CGVS, p. 17). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Het verzendingsbewijs toont enkel aan dat er post voor u werd verstuurd vanuit Kaboel.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden samenwerking met de NAVO troepen en de daaruit voortvloeiende problemen met taliban geenszins aannemelijk weten te maken. Bijgevolg maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Sharikar in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde (EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo dient opgemerkt te worden dat de veiligheidssituatie in uw district Sharikar relatief rustig is. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat er uit uw district Sharikar nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Sharikar in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zijn eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A, lid 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

"(...)

De motivering van de Commissaris Generaal is als volgt in de bestreden beslissing:

(...)

Wat betreft de leeftijd van verzoeker is het zo dat verzoeker heeft meegedeeld wat zijn ouders hem hadden gezegd over zijn leeftijd, gezien de baby's in Afghanistan niet direct worden ingeschreven bij hun geboorte, is de exacte geboortedatum 9 op de 10 gevallen niet gekend. Dit heeft verzoeker ook meegedeeld aan de Belgische autoriteiten, hier is er geen sprake van kwade wil.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Parwan kunnen we het volgende meedelen op basis van het ambtsbericht van de Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken:

Centraal (Parwan, Wardak, Pansjir, Kapisa, Bamyan, Daikundi, Ghazni, Kaboel)

In het eerste kwartaal van 2014 was er ten opzichte van 2011 en 2013 een stijging te zien van het aantal veiligheidsincidenten in Kaboel, Ghazni en relatief rustige provincies als Kapisa en Parwan. Ghazni blijft de meest onveilige provincie in de centrale regio, vergelijkbaar met het niveau van onveiligheid in Kandahar. Onveiligheid in deze provincie heeft onder andere te maken met de centrale strategische ligging, dichtbij Kaboel.

In de provincie Kapisa is het minst veilige district Taghab. Opstandelingen in districten Taghab en Alah Say blijven actief ondanks toegenomen controle van de ANSF in delen van deze districten. Opstandelingen blijven dorpelingen lastigvallen, uitbuiten en uit hun huizen verdrijven. Ook komt het voor dat kinderen worden ontvoerd als dorpelingen de opstandelingen niet kunnen betalen. Ook Parwan laat de afgelopen jaren een verslechterende veiligheidssituatie zien. Tussen 2010 en 2013 ging het aantal veiligheidsincidenten door AGE's omhoog met 37%, waarvan veel geconcentreerd waren in de Ghorband Valley. Begin januari 2014 had de ANSF, ondersteund door ISAF, een aanval gedaan op

Talibanstrijders in district Ghorband, inclusief aanvallen op het Bagram vliegveld. Doelwit was een aan het Haqqani-netwerk gelieerde Talibanleider die ook de schaduwgouverneur van Parwan was. Hij werd ervan verdacht wapens, strijders en zelfmoordenaars naar de provincie te halen en naar Kaboel te sturen.

Gebieden van Parwan blijven onder controle en invloed van de Taliban. Opstandelingen in dit gebied kunnen zich vrij bewegen waardoor ze burgers kunnen bedreigen en lastig vallen en aanvallen kunnen voorbereiden en uitvoeren.

Evenals eerder voor Badghis gemeld, is in Wardak in het eerste kwartaal van 2014 een daling van het aantal incidenten te melden, maar blijft het aantal incidenten relatief hoog. In Wardak is sprake van onbelemmerde toegang van gewapende opstandelingen. Opstandelingen gebruiken districten in Wardak

die onder hun invloed staan om aanvallen op de hoofdstad uit te voeren.

Daykundi, Pansjir en Bamyān zijn de meest rustige provincies, alhoewel ook hier af en toe incidenten plaatsvinden. De veiligheidssituatie in de provincie Bamyān is sinds de transitie in 2011 enigszins verslechterd, vooral in twee districten aan de grens met Baghlan, Shibar en Kahmard. Dit heeft voor een deel te maken met grensoverschrijdende AGE-activiteiten vanuit Baghlan en Samangan en kan ook deels te maken hebben met de sluiting van twee mijnen in Baghlan, de Kilij en Eshposhta. Dit laatste heeft gezorgd voor veel werklozen en leidde tot inkomstenverlies voor lokale milities. Dit vormde een vruchtbare grond voor recrutering door de Taliban en Hezb-i-Islami. De meeste incidenten in Daykundi vinden plaats in het district Kajran vanwege de activiteiten van AGE's in de aangrenzende provincies Helmand en Uruzgan.

Op basis van de bovenvermelde zaken kunnen we besluiten dat de regio van verzoeker nog steeds gevaarlijk is en dat de CGVS hiermee totaal geen rekening houdt in zijn beslissing.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de

verzoekende partij aantoon dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoon van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing.

Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is en schendt de Commissaris Generaal:

(...)"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 10 van het Handvest. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om te preciseren op welke wijze bovenstaande bepaling uit het Handvest zou worden geschonden.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. In de bestreden beslissing, die haar grondslag vindt in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Er wordt in de bestreden beslissing in de eerste plaats gewezen op het feit dat verzoeker niet kan worden beschouwd als minderjarige, daar uit de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd is gebleken dat verzoeker 20,3 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar. De taskara, die verzoeker neerlegde, is niet van aard deze conclusie te wijzigen en dit wegens de onbetrouwbaarheid van Afghaanse documenten. De commissaris-generaal wijst vervolgens op een aantal tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) heeft afgelegd en bij het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoeker bij de DVZ dat hij niet onder

de indruk was van de dreigbrief van de Taliban, terwijl hij later tijdens zijn interview bij de commissaris-generaal stelde zeer bang en ongerust te zijn. Daarnaast bleken de verklaringen van verzoeker over het tijdsverloop tussen het moment waarop hij een dreigbrief zou hebben ontvangen en zijn vertrek uit Afghanistan, over zijn ontvoering door de Taliban en over het moment waarop hij uit Afghanistan vertrok, verre van consistent. Inhoudelijk stelde de commissaris-generaal vast dat het weinig aannemelijk is dat een landbouwerszoon de NAVO-troepen zou aanspreken om zijn Engels te oefenen en dat zij hem vervolgens publiekelijk zouden vragen naar informatie over de lokale Taliban. Tenslotte wordt er op gewezen dat verzoeker sinds zijn aankomst in België niet aan zijn familie heeft gevraagd of zij nog iets hebben vernomen van de Taliban, hetgeen moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. Betreffende de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat de inhoud van de dreigbrief niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker. Aangezien werd vastgesteld dat het asielrelaas ongeloofwaardig is, wordt in de bestreden beslissing geconcludeerd dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, wordt door de commissaris-generaal gewezen op de UNHCR *Eligibility Guidelines* en op het EASO-COI-rapport, dat aan het administratief dossier werd toegevoegd, waaruit blijkt dat het meeste geweld zich voordoet in het zuiden, zuidoosten en oosten van Afghanistan en dat de gewelddaden die in de provincie Parwan plaatsvinden doelgericht van aard zijn en overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten viseren. Bepaalde districten uit de provincie Parwan dienen inderdaad als onveilig bestempeld te worden, maar uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de regio Sharikar, waarvan verzoeker afkomstig is, relatief rustig is en dat er nauwelijks berichtgeving is over veiligheidsincidenten. De commissaris-generaal wijst op zijn appreciatiemarge en besluit dat er actueel geen risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.6. Wat de overwegingen uit de bestreden beslissing betreft aangaande zijn meerderjarigheid stelt verzoeker dat hij de leeftijd heeft meegedeeld die zijn ouders hem hebben verteld, dat in Afghanistan pasgeborenen niet onmiddellijk worden ingeschreven en de exacte geboortedatum aldus niet bekend is en dat hij dat ook zo heeft meegedeeld, waardoor er geen sprake zou zijn van kwade wil. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stipt aan dat verzoeker in de bestreden beslissing geen kwade wil wordt verweten. De resultaten van het leeftijdsonderzoek worden in de beslissing enkel gehanteerd om de geringe bewijswaarde aan te tonen van de door verzoeker voorgelegde taskara (AD, stuk 13, Documenten, Taskara) bij het vaststellen van de persoonsgegevens van een Afghaanse asielzoeker. In zoverre verzoeker de correctheid van het leeftijdsonderzoek (AD, stuk 16, Inventaris + documenten DVZ, beslissing omtrent het medisch onderzoek, 21 mei 2015) zou betwisten, dient te worden opgemerkt dat betwistingen hieromtrent op grond van artikel 39/1 van de vreemdelingenwet niet tot de rechtsmacht van de Raad behoren, maar dat hiertegen een beroep openstaat bij de Raad van State.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middel de in punt 2.5. weergegeven motieven, op grond waarvan hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet worden geweigerd, volledig ongemoeid laat. De Raad stelt vast dat deze motieven de beslissing op afdoende wijze kunnen schragen waardoor de Raad deze overneemt en tot de zijne maakt.

2.8. In zijn middel gaat verzoeker enkel in op de veiligheidssituatie in Parwan in het licht van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226). Verzoeker haalt informatie aan van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken aangaande de veiligheidssituatie in de provincies Ghazni, Kapisa, Baghdis, Wardak, Daykundi, Pansjir en Bamyan. Verzoeker verklaarde echter afkomstig te zijn uit de provincie Parwan, district Sharikar (AD, stuk 15, Verklaring DVZ, vragen 5 en 10) en verheldert niet op welke wijze de veiligheidssituatie in andere provincies relevant zou kunnen zijn bij een inschatting van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst. Wat de provincie Parwan betreft, zo geeft verzoeker aan, blijkt uit de informatie van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken dat de veiligheidssituatie aldaar verslechterd zou zijn en dat het aantal veiligheidsincidenten tussen 2010 en 2013 is gestegen, dat de Taliban door de 'ISAF' wordt aangevallen en dat grote gebieden in de

provincie nog onder controle van de Taliban staan. Verzoeker meent dat *“de CGVS hiermee totaal geen rekening houdt in zijn beslissing.”* De Raad stelt vast dat verzoeker deze informatie niet als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. De commissaris-generaal daarentegen heeft zijn beslissing gebaseerd op informatie die wel aan het administratief dossier werd toegevoegd (AD, stuk 14, Landeninformatie, EASO, COI Report, Afghanistan, *Security Situation*, januari 2016), die van meer recente datum is en waaruit blijkt dat het in de regio Sharikar relatief rustig is en dat er nauwelijks berichtgeving is over veiligheidsincidenten. Het betoog van verzoeker is dus niet van aard om de overwegingen uit de bestreden beslissing aan het wankelen te brengen. Ook met zijn louter theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM, slaagt verzoeker er niet in de conclusie van de commissaris-generaal, dat er actueel geen risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in zijn regio van herkomst, in een ander daglicht te plaatsen.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 A, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat de aangevoerde artikelen uit de vreemdelingenwet zouden zijn miskend. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het door verzoeker aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN